

Daniel KIȚU
Universitatea „Dunărea de Jos”, Galați

ROLUL LEXICULUI NEOLOGIC ÎN IMAGINARUL POETIC AL ANEI BLANDIANA

1. Nivelurile de utilizare a lexicului neologic în poezia recentă a Anei Blandiana

Am observat un fapt vizibil, abordând lirica de după 1990 a poetei Ana Blandiana, și anume că lexicul neologic este omniprezent în creațiile acesteia. „Această iminență a substantivului abstract definește poezia Anei Blandiana. [Petraș, 2016: 1-2]

Astfel, în volumele *Refluxul sensurilor* (2004), *Patria mea A4* (2010) sau *Orologiul fără ore* (2016), limbajul neologizant are un rol important în configurarea relației eului liric cu lumea.

Există mai multe paliere semantice la nivelul cărora acționează lexicul poetic neologizant, fie că vorbim despre lexicul specializat din sfera medicală, lexicul citadin sau despre limbajul științific. O constantă a liricii recente a Anei Blandiana este și amalgamul lexical neologic-arhaic, de mare efect expresiv la nivel poetic.

Neologismul devine constituentul absolut necesar a ceea ce Laurențiu Ulici a numit *lirismul de diateză pasivă* la Ana Blandiana: „Nici curat sentimentală, nici pur cerebrală poezia cultivă un lirism de diateză pasivă în care întâlnim de regulă sentimente cu temă reflexivă și reflecții cu temă sentimentală; gândirea din care nu izvorăște un sentiment și sentimentele care nu angajează gândirea sunt refuzate de atenția liric funcțională a poetei.” [Ulici, 1983: 145]

Contrastul între sfera lingvistică de tip neologic și limbajul arhaizant creează șocul de percepție la nivelul orizontului cititorului, fapt evidențiat constant în poezia modernă începând cu Hugo Friedrich. Un asemenea impact la nivelul orizontului perceptiv reprezintă una dintre trăsăturile constante în cele trei volume de versuri menționate. Gabriel Dimisianu remarcă „nostalgia retractilității” în lirica poetei iar legat de această caracteristică a poeziei sale, sublinia *laconismul* stilului:

Ne apare acum încă mai limpede că *laconismul*, atât de severele compactări de materie lirică, eliminări și contrageri sunt la Blandiana reflexe ale unei determinări interioare: acea nedomolită sete de *recluziune*, de *retragere*, de închidere în sine. [Dimisianu, 1987: 167]

2. Efectul stilistic al lexicului specializat

Lexicul specializat este o componentă esențială în formula estetică a poeziei Anei Blandiana.

Există câteva sfere la acest nivel care impregnează lirismul recent al poetei. În felul acesta, autoarea reușește să confere actualitate mesajului său fără să abdice, însă, de la autenticitatea fondului de idei cu care și-a obișnuit cititorii în perioada 1960 – 1980. Domeniile importante de specializare a limbajului poetic sunt: sfera medicală sau cea din domeniul biologicului.

Cuvinte, precum verbul *a clona*, dezvăluie tentația poetei de a conferi corporalitate expresivă unor termeni, de obicei, rigizi, autarhici, de esență monosemantică. La nivel poetic se creează o deschidere a acestor termeni către plurimorfismul specific liricii moderne esențialmente ambiguizante:

Răul, ca sâmbur al lumii,/ Ascuns ca-ntr-un fruct/ În grădinile etanșe/ Ale paradisului,/ Continuă și acum/ Să cloneze ca-n transă/ Păduri nesfârșite de arbori/ Ai Binelui și ai Răului [Ana Blandiana, 2016: 9]

Verbul *a clona* este asociat metaforei proliferării Răului în lume, constantă a spaimei metafizice a poetei, legat de continua degradare morală a lumii.

Substantivul *fotosinteză*, din textul *Schițe*, definește, în schimb, permanenta tentație a poetei de-a transgresa regnurile în iureșul voluptății de-a reda acea pură consistență pierdută a lumii:

Aripi făcute din frunze/ Clipind și foșnind/ Sub legile fotosintezei,/ Devorând lumina, și/ Crescând din ea – [Ibidem: 79]

Asemenea termeni vin, ca discurs de escortă a lirismului profund intimist și reflexiv al Anei Blandiana. În același text din care am citat mai sus, *Nostalgia paradisului*, apare, spre exemplu, adjectivul neologic *etanș*, din sintagma-epitet „grădinile etanșe”, cu referire la imaginea Edenului în care miezul Răului, subiacent destinului uman așteaptă ieșirea la lumină. Sau termenul *tupeu*, asociat unei ample structuri personificatoare a aceleiași dimensiuni, care încheie poezia citată.

Un alt text este sugestiv intitulat *Boala*, în același volum. Textul se raportează la timp, văzut ca fiind flagelul devenirii invadând ființarea, situarea individului în mundan. Timpul este asociat, aici, lexemului neologic *virus*:

Să fie doar o boală molipsitoare?/ Timpul să fie un virus/ Care trece de la bolnav la bolnav/ Și lasă urme adânci în carnea pe care-o atinge? [Ibidem: 27]

Molipsirea de timpul-virus apare ca o contagiune ireparabilă și ireversibilă a devenirii care amenință cu aneantizarea și haosul. De fapt, poeta nu se sfiește să extindă, aici, sfera neologizant-medicală, utilizând în următoarele versuri termeni precum *epidemie* și *morb*, care accentuează impresia de apocaliptică desființare a ființei sub acțiunea timpului. Motivul *fugit irreparabile tempus* este evident în aceste versuri:

Ar fi posibil să te retragi din calea epidemiei/ Și morbul să nu-ți
pătrundă în sânge? [Ibidem]

Este vizibil faptul că sfera medicală a lexicului neologic este corelată cu tema bolii mundane, pe care poeta se simte datoare s-o dezvăluie în versurile sale. Blandiana devine astfel portdrapelul unui strigăt singular în poetica română contemporană în fața disoluției spirituale a lumii. De aici și substanța elegiacă a majorității poemelor Anei Blandiana, fapt observat de criticul Al. Cistelean:

„Substanța elegiacă a poemelor nu provine atât din erodarea purității, din continua presiune a agenților de corupere, cât din drama demiurgului ale cărui table de legi sunt neputincioase în fața dezordinii; dar care rămân, cu disperare și la modul patetic inflexibile.” [Cistelean, 1987: 143]

În aceeași sferă medicală se înscrie și termenul *metastază*, trimitere directă la îmbolnăvirea speranței în textul *Un joc* („Speranța-i un biet paradis/ Pierdut într-o metastază.”). Eul liric se simte pierdut în imensitate absurdă a unei lumi ale cărei legi nu-i sunt familiare. Vorbim, aici, despre o altă ipostază a însingurării ontologice.

Pe același plan al lexicului medical-biologic este utilizat și neologismul *celulă*, care definește existența secretă, la nivelul materiei trupești, urmându-și propria cale, în ciuda voinței eului:

Celule apar și dispar
În mine și nu am habar. [Blandiana, 2016: 87]

Se poate observa aceeași angoasă a ființei aneantizate de o forță străină, despre care poeta nu poate ști nimic.

Într-un articol din revista ieșeană „Convorbiri literare”, Emanuela Ilie chiar subliniază omniprezența acestui câmp lexical al maladivului:

Boala (cu lexemele echivalente: *rana*, *sfâșierea* sau *durerea*) a devenit, în cea mai recentă poezie a Anei Blandiana, „o cetățenie împovărată a ființei” [Ilie, 2016: 1]

În aceeași tonalitate, oboseala apare la fel, ca „o boală mortală” a ființei, în acest continuu efort al eului poetei de-a evada din închisoarea acestei existențe ce face rău spiritului său. În contextul dat, viața, ca stupefiant ontologic în exces, devine puntea necesară către planul subconștientului, către infra-lumea onirică:

O supradoză de viață/ Mă va împinge dincolo/ În septembrie,/ În somnul din care/
Voi mai încerca să visez/ Octombrie, Noiembrie, Decembrie...
[Blandiana, 2016: 89]

Limbajul neologic devine deseori, la Blandiana, pretext sau *instrument de filosofare* sau de propensiune către reflexivitate, având în vedere condiția artistului.

Astfel, în poezia *Dreptul la umbră* (vol. *Orologiul fără ore*) nivelul neologic al discursului liric este constituit din lexemele *lucid*, *insomnie*, *atentat*. Acest nivel susține filosofarea pe tema solitudinii, ca stare inerentă lucidității creatoare și-a antinomiei lumină-întuneric. Vorbim, în acest caz, despre textul care afirmă povara ineluctabilă a creatorului menit să fie expus și hărăzit a fi scăldat permanent în acel destin nemilos care-l smulge sieși care-l lasă singur în mijlocul masei anonime și indiferente.

Același motiv al poverii sisifice a artistului revine într-un alt text, *Mesajul*, în care autoarea încearcă să-și lămurească misterul indicibil al harului orfic:

Mesajul indescifrabil/ Din care înțeleg doar/ Că e un mesaj/ Sau un crez.
[*Ibidem*: 75]

Obsesia solitudinii, a fragilității ființei, a indiferenței generate de meschinăria umană, antiteza dintre unicitatea creatoare și multiplicitatea imundă sunt tot atâtea fațete ontologice ale dramei *căderii în lume*, resimțite dureros de poeta care nu se mai regăsește în această mecanică artificială a contingentului. De aici, o întregă imagerie poetică a descompunerii mundane, a degradării regnurilor. Emblematică pentru această stare de fapt este sintagma metaforică *eternitatea de iască*, marcând neologizant capcana existentului generatoare de suferință și nesiguranță, caracteristici simbolizate de metafora *clipele-lacrimi*.

În egală măsură, chinul permanent al creației este șansa celui sau a celei hărăzite să treacă dincolo de pipăibil și de real, este simbolul ascensional al înălțării spirituale, sugerat de substantivul *nimb*:

Sau, dimpotrivă,/ E un vers/ Al meu din copilărie,/ Un nimb,/ Care s-a șters/
Necitit/ Între timp. [*Ibidem*.]

Pe același plan al unei imaginare colonizări poetice a lumii cu reminiscentele unei fantezii vegetale se află și definiția arborilor:

Axe ale lumii ascunse/ Pe care poți să le vezi/ Trecând dintr-un timp în altul/
Fără să se clinească/ Din pământul drapat/ În odăjdii de frunze/ Plutitoare
pe ape. [Ibidem: 61]

Este evidentă nostalgia unei naturi neatinse de geniul distructiv al umanității, a unei lumi ascunse, ale cărei *axe* tainice sunt arborii iar frunzele *drapează*-n fantastice odăjdii pământul ca pentru a-l proteja de macularea artificiei tehnice umane. Revolta mocnită a poetei, care se simte mai aproape de arbori decât de semeni este, într-un anumit sens, firească.

În întregul lumii însăși perspectiva asupra regnurilor se transformă într-o rană. Este evidentă sfera depreciativă a termenului neologic, recognoscibilă la fiecare nivel pe care l-am identificat în legătură cu utilizarea poetică a acestuia. În acest caz, vorbim despre un alt text, *Interior*, în care termeni neologici depreciativi sunt adjectivele *desueta* (propriu-zis) și *declasați* (participial), asociați unei realități degradante, cea a gheparzilor, superbe simboluri ale forței și ferocității, metamorfozați meschin în biete pisici:

Privește și încearcă să vezi/ Cine pe cine ajută/ Și cui să explici/ Desueta
tristețe-a gheparzilor/ Declasați în pisici. [Ibidem: 59]

Neologicul *a declasa* marchează un descensus evident al lumii, resimțit acut de poetă, o lume în care oglinzile îmbătrânesc, îngerii apar diformi, excesiv corporalizați („îngeri obezi/ Cu aripi prea mici”). Diformitatea ușor ridicolă, asociată imaginii angelice evidențiază tema redundantă a desacralizării, a căderii sacrului, la Ana Blandiana, observată și de criticul Eugen Simion:

Căderea sacrului în existențial este un motiv care se repetă. [...] Blandiana reia și în alte forme tema căderii în lume, substituind ideii de păcat ideea de devitalizare a cerului. Îngerii cad pe pământ nu pentru că au greșit, ci pentru că au obosit în eternitatea văzduhului. [Simion, 1989: 159]

Există, în cazul Anei Blandiana, o irepresibilă voluptate de reșezare a lucrurilor și-a ființelor într-o matcă neașteptat-metaforizantă, care amintește, evident, de *Necuvintele* lui Nichita Stănescu. Tocmai această insolită chimie poezică se fundamentează pe rolul important al neologismului:

Capacitatea uimitoare a Anei Blandiana de a redefini, de a regândi obiectele și noțiunile, ca și cum ar umbla în interiorul lor, iese în evidență de pretutindeni. [Cristea, 2016: 2]

Într-o lume în care Logosul, amprenta divinului pare să se fi atrofiat, binele însuși, sacrificiul pentru Celălalt, deschiderea întru dăruire de sine se transformă în vetuste, prăfuite valori uitate:

Binele este întotdeauna/ Greu de înțeles -/ E mai ușor să accepți un eres/ În paradis/ Decât o jertfă benevolă omenească. [*Ibidem*: 5]

3. Amprenta cotidianului în lexicul citadin

Un nivel important al discursului liric, observabil în textele recente ale Anei Blandiana, și în care neologismul are un rol de prim rang, este cel al desacralizării. Vorbim, în acest caz, despre sfera lexicală citadină, topos mai mereu prezent mai ales în ultimele două volume ale poetei. Evident, urbanul nu este un topos privilegiat în poezia Anei Blandiana. Este, dimpotrivă, un topos infernal, un loc al pierzaniei. Desacralizarea vizează, în special, imaginea bisericii și arhetipul angelic. În *Biserică translată*, de pildă, chiar în titlu ne atrage atenția verbul neologic *a transla*, care înseamnă a muta, a deplasa. Poezia apare în ultimul volum al poetei, *Orologiul fără ore*. Textul mizează pe valorificarea înalt estetică a dialecticii sacru – profan, mai curând, pe anularea acesteia într-un sens degradant de alunecare-n amorf a destinului sacralității. Acea imagine zguduitoare a unei catedrale minimizează de orizontul cotidian, diminutivate prin însăși mecanica uzului contingentului este susținută prin lexeme precum: *disproporționat, teroare, flotoare, vertical, pedigri*. Acești termeni definesc imposibilitatea ascensusului într-un univers urban claustrant, aplatizat spiritual. De aici, dubla personificare neologizantă prin epitete precum *animal înspăimântat, dangăte sfâșietoare*.

La alt nivel intervine contrastul între simțul naturist binecunoscut al poetei, începând chiar de sub zodia debutului cu *Persoana întâia plural*, și plaja lexicală a tehnicismului. Exemplificăm, în acest sens, cu textul *Icoană verde*, din același volum:

Iarba îmi crește deasupra biroului/ Printre creioanele/ Pe care încearcă să le convingă/ Să înmugurească,/ Printre tastele ordinatorului/ Mândre să-i fie ogor. [Blandiana, 2016: 37]

Descoperim aici același fior al mireasmelor chtoniene și vegetale pe care autoarea le imaginează invadând searbăda lume tehnicistă și rece a omului modern.

Componenta fundamentală a existenței omului contemporan este timpul. Poeta resimte dureros, mai ales în ultimele două volume, *Patria mea A4* și *Orologiul fără ore*, sclavajul cotidian în zodia temporalității. Timpul este coșmarul diurn al eului liric, fapt cutremurător semnalat în textul care încheie ultimul volum publicat al poetei, *Orologiul fără ore*:

Puteai să zărești marele/ Infern al mașinăriei,/ Unealta/ Continuând să învârtă/ Arătătoarele/ Ce pipăiau orbește cadranul/ De la o gaură la alta,/ Fără să știe ce arată. [Ibidem: 115]

Coborârea în infernul consumării de sine, dincolo de catapetasma temporală a devenirii, dezvăluie interstițiile reci, impersonale, ale măcinării ființei.

Sfera lexicală prin care Ana Blandiana conturează dimensiunea cotidianului presupune termeni precum: *tramvaie, biciclete, claxoane, trotuar, telefon*. Vorbim despre terminologia neologistică specifică poemului *Biserici închise*, text definitoriu pentru viziunea poetei asupra condiției omului citadin, captivul contingentului rebarbativ care-l conține:

În jurul lor orașul/ Rotește tramvaie și biciclete,/ Claxoane, reclame,/ Locuitorii grăbiți/ Vând și cumpără, vând și cumpără,/ Mănâncă în mers... [Ibidem: 25]

Omul contemporan este repetitiv, existența lui este mimetică, mecanicizată, robotizată. Omul contemporan este sclavul consumerismului care copiază, de fapt, autenticitatea existenței, butaforizând-o:

... ușurateca tânără lume contemporană își consumă puterea și energiile mai ales în vagi spații virtuale. [Petraș, 2011: 2]

Omul actual obliterează sacrul, ignorându-l, de fapt. Aceasta este, în viziunea Blandianei, rana profundă a acestui tipar uman.

O altă serie lexicală din aceeași sferă întâlnim în textul *Pe role: role, monitoare, mecanisme*, care definesc aceeași inadecvare adolescentină la pulsul autentic al spiritului. Mersul pe role reprezintă cumva reflexul caricatural al mersului hristic pe ape. Mersul pe role se revendică de la un voyeurism superficial și mecanicist al trăirii omului de astăzi:

Ei trec pe role/ Și peste ei trec rulând anotimpurile/ Vieților lor/ Și anii, și veacurile,/ Fără să înțeleagă despre ce este vorba./ Ei trec pe role/ Printre umbre ale realității/ Despre care cred că există/ Și printre personaje care li se par oameni,/ Mecanisme/ Create de alte mecanisme/ După chipul și asemănarea acestora, [Ibidem: 35]

În poezia Anei Blandiana, îngerul apare ca laitmotiv al desacralizării, al prizonieratului contingentului. Mai mult, în poezia *Bocet*, din vol. *Patria mea A4*, laitmotivul devine imaginea auditivă susținută de un termen popular, verbul *a boci*, asociat unei entități, în esența ei imateriale, spirit pur. La Blandiana, expresia tragică a căderii în devenire este imaginea îngerului prizonier al spațiului mundan. Surprinde alăturarea acestui termen specific ritului funerar de înmormântare unei serii semantice

definind sfera urbană a modernității: *sirenă, ambulanță, cadavru, claxon isteric, ambuteiaj, vacarm, termopane.*

Orașul apare ca un labirint existențial, în care îngerul își jelește propria condiție a închiderii în materie.

Dubla comparație concretizator-neologică exprimă sugestiv singurătatea în suferință, alienarea în mijlocul autismului cotidian:

Un bocet ca o sirenă de ambulanță

Un bocet ca un claxon isteric. [Blandiana, 2010: 143]

O altă ipostază a aplatizării înălțimii sacre este reflectată prin același lexic neologic. Vorbim, în acest caz, despre demitologizare sau, mai precis, despre plasarea panteonului zeităților mitologice în profanul viețuirii citadine.

În poezia *Mistere*, Zeus este imaginat „Trăind în ilegalitate” iar Apollo vizitează oniric odaia poetei:

Apollo vine în somn, dă ușa de perete, / Îi aud pașii pe dalele din bucătărie, /
Îmi răsfoiește hârtiile, atinge tastele, [Ibidem: 133]

La fel ca la Blaga, în *Pașii Profetului*, și aici, la Blandiana, este trăită angoasant, încifrarea vechilor mistere, ca într-un palimpsest agonice prin noile taine ale creștinătății. În felul acesta, este codificată poetic o nouă formă de alienare:

... în poezia Anei Blandiana multe elemente s-au dezintegrat și pozitivitatea lor inițială s-a transformat pe parcurs în negativitate. Motive ale exultanței au devenit motivele melancoliei, jubilația s-a transformat în hipnoză deceptivă, iar rigoarea într-o cătușă a sensibilității [...] Imperialismul subiectivității și-a pierdut coloniile și paradisul eului s-a mutat în alteritate. [Cistelecan, 1987: 151]

4. Rolul expresiv al amalgamului lexical neologic - arhaic

O primă ipostaziere lirică a acestui amalgam lexical neologic - arhaic este contrastul lexical neologic - popular. Un exemplu sugestiv, în acest sens, vine din textul *Oglinda-n oglindă*:

Cum se perindă/ Tot acest haos de lumi paralele/ Revărsate în mine/ Ca-ntr-o oglindă [Blandiana, 2016: 71]

Impactul acestui contrast este deosebit de interesant la nivel poetic și a devenit o constantă a stilului blandian.

În egală măsură, amalgamul lexical reliefează o serie de asocieri deseori neașteptate, de mare efect în ceea ce privește orizontul de receptare a cititorului:

Vă plâng, dragi frunze, ca pe niște moaște/ Ale splendorii-nscrise - alibi -/ Pe hoitul putrezit al unui rege. [*Ibidem*: 113]

Alăturarea lexemelor *moaște* și *alibi* dezvăluie rostul poeticului de-a înflori din acel mucegai al lumii durata inefabilă a frumosului. Bănuim aici un arghezianism care lansează hieraticul mesaj subliminal din geografia sensibilității poetei.

Aceeași amalgamare surprinzătoare descoperim într-o bijuterie de virtuozitate rimată a poetei, *Mândrămărie*:

Pridvor albastru/ Mândrămărie,/ Ca un pilastru/ În veșnicie. [*Ibidem*: 91]

Recunoaștem și în acest exemplu acel har creator capabil să asocieze termeni din sfere lexicale absolut neașteptate, aceste asocieri generând farmecul indicibil al poeziei Anei Blandiana.

BIBLIOGRAFIE:

- Antofi, Simona, (2012). *Contemporary Critical Approaches to the Romanian Political and Cultural Ideology of the XIXth Century - Adrian Marino, Al treilea discurs. Cultura, ideologie si politica in Romania/The Third Discourse. Culture, Ideology and Politics in Romania, Procedia Social and Behavioral Sciences*, vol.63 / p.22-28, DOI: 10.1016/j.sbspro.2012.10.005, accesibil la adresa <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1877042812047386>
- Blandiana, Ana (2004), *Refluxul sensurilor*, București, Editura Humanitas.
- Blandiana, Ana (2010), *Patria mea A4*, București, Editura Humanitas.
- Blandiana, Ana (2016), *Orologiul fără ore*, București, Editura Humanitas.
- Cenac, Oana, (2014). *General aspects of current political terminology*, în *Lexic politic - discurs politic*, p.124-130, ISBN:978-606-17-0633-4
- Cistelean, Al. (1987), *Poezie și livresc*, București, Editura Cartea Românească.
- Cristea, Dan (2016), *Meditațiile lirice ale unei mari poete*, București, rev. Luceafărul.
- Dimisianu, Gabriel (1987), *Subiecte*, București, Editura Eminescu.
- Ichim, Laurențiu, (2013). *The Romanian Cultural Pattern between Identity - Focused on Ethnic Tradition and the European Dimension Approaches on the Contemporary Multicultural Dialogue, Procedia Social and Behavioral Sciences*, vol.92, p.409-411, DOI: 10.1016/j.sbspro.2013.08.693, accesibil la adresa <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1877042813028243>
- Ifrim, Nicoleta, (2017). *Memory and identity-focused narratives in Virgil Tănase's 'lived book'*, *CLCWeb: Comparative Literature and Culture* (ISSN 1481-4374) <http://docs.lib.purdue.edu/clcweb/>, nr. 19.2 / June 2017, Purdue University Press, p.1-10, accesibil la adresa <http://docs.lib.purdue.edu/clcweb/vol19/iss2/4/>, <https://doi.org/10.7771/1481-4374.2942>
- Ilie, Emanuela (2016), *Trăim într-o rană*, Iași, rev. Convorbiri literare.

- Milea, Doinița, (2014). *Intertextual as a pretext for the operation fictional text*, în volumul *Manifestări ale creativității limbajului uman*, p.20-26, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj, ISBN 978-606-17-0623-5.
- Petraș, Irina (2011), *Ana Blandiana sau despre libertatea de a trece hotarul*, București, rev. Apostrof.
- Petraș, Irina (2016), *Eroziuni secundare*, București, rev. Viața Românească.
- Simion, Eugen (1989), *Scriitori români de azi*, IV., București, Editura Cartea Românească.
- Ulici, Laurențiu (1983), *Confort Procust*, București, Editura Eminescu.

Le rôle du lexique néologique dans la lyrique d'Ana Blandiana

Resumé: Notre recherche suivra le trajet de l'analyse du rôle du lexique néologique au niveau de l'expressivité poétique dans la création d'Ana Blandiana après les années '90. Nous considérons ainsi les trois volumes de poésies que la poète les publie en 2004, 2010 et 2016, c'est à dire *Refluxul sensurilor*, *Patria mea A4* et *Orologiul fără ore*. On va mettre en évidence les diverses contextualisations que le néologisme les retrouve dans les créations de cette dernière étape du trajet lyrique blandinien. On considère, premièrement, le thème de la désacralisation, richement représenté dans un univers du monde qui commence à ne le contenir. En s'agissant de ce chapitre, on va suivre les effets expressifs du lexique urbain sur la plage des sémantismes du champ d'application technique. Le niveau lexicologique urbain arrive à dessiner aussi l'antithèse entre la perception du soi poétique sur l'extériorité et la condition de l'homme de l'horizontale (concept appartenant à Ovidiu Hurdzeu), de l'existence soumise aux difficultés du consumérisme. Dans ce contexte, Ana Blandiana dénonce au niveau de son création, premièrement dans les vers du volume *Patria mea A4*, la déspiritualisation accentuée de l'homme postmoderne. Ana Blandiana emploie souvent même les effets contrastives du mélange de la terminologie néologique et de l'archaïque où populaire. On s'arrêtera aussi sur l'insertion, au niveau du poétique, du langage scientifique, en suivant même le rôle expressif des lexèmes du niveau médical. Il est évident aussi le fait que l'auteur emploie souvent le niveau néologisant en tant que prétexte de pensée philosophique sur le thème de la solitude du créateur.

Mots clé: néologique, désacralisation, aliénation, logos.